

ו:

קרבן, ובשנה לאחריה היו שניהם חסרים, או שבשנה ראשונה היו שניהם מלאים, ולאחר מכן א' מלא וא' חסר, הרי זו שנה בלא רגלים, ומדוע הצריך שיהיו שניהם מלאים ושניהם חסרים, עיי"ש.

ד. יורש

הריטב"א הביא מי שפירש שודאי אינו עובר בכל תאחר, והנידון הוא רק לגבי העשה של ובאת שמה וכו'. אבל הריטב"א חולק וסובר שודאי מחוייב בובאת שמה, והנידון הוא רק לגבי כל תאחר.

ה. אשה

כתב הריטב"א שנידון הגמרא הוא רק לענין כל תאחר של קרבנות, השייך לעליה לרגל, אבל כל תאחר של צדקה, כיון שקיימי עניים, ודאי חייבת. ובחי' רי"ז הלוי (קה"ח, עמ' ח') העיר, שמבואר בספרי שנשים חייבות בכל תאחר, וא"כ מה הסתפק ר' זירא. וכתב, שיתכן שדברי הספרי הם לענין צדקה, שאינו שייך לרגלים, אבל הביא מהרמב"ן בסה"מ (ע' צ"ד) שפירש כוונת הספרי לכל תאחר של קרבנות, שאף שאינה חייבת בעליה לרגל, יש ריבוי שהיא בכל תאחר, וכן משמע בריטב"א שאין צריך פסוק לחייב נשים בכל תאחר של צדקה.

והחתם סופר בנדרים (ד) כתב, שלא דנו כאן באשה אלא לגבי כל תאחר של ג' רגלים כיון שאינה מחוייבת בעליה לרגל, אבל עיקר דין כל תאחר יש לאשה כמבואר בגמרא שם כדבר פשוט שיש כל תאחר בחטאת יולדת.

ו. דהא איתא בשמחה

הקשה הטורי אבן, במה נסתפק ר' זירא, והרי כיון שחייבת בשמחה, ודאי ישנה בכל תאחר, וכדברי אביי ותירץ, שר' זירא נסתפק האם מה שכתוב 'ובאת שמה והבאתם שמה', על ביאת עזרה הקפידה תורה, וא"כ נשים פטורות, שהרי אינן חייבות בביאת עזרה, או שהעיקר הוא על ביאת ירושלים, וגם נשים מחוייבות בביאת ירושלים (ואף שיש כל תאחר במעשר שני, וזה ודאי תלוי בביאת ירושלים, כל מצוה תלויה במקום ביאתה). ואביי פשוט לו שהדבר תלוי בביאת ירושלים. וע"ע בשפת אמת מש"כ בזה.

א. כיון שעברו עליו ג' רגלים בכל יום ויום עובר בכל תאחר כתב המאירי, שאף שלגבי כל תלין הדין הוא שכיון שעבר עליו בקר ראשון שוב אינו עובר, כאן שהלילות מפסיקות בין הימים, כל יום מתחדש עליו הלאו, משא"כ בלאו של כל תלין החובה עליו לפרעו בכל עת, ולכך אין מתחדש הלאו בכל יום. אולם הריטב"א כתב, שגם בצדקה עובר בכל שעה ושעה, ומשמע שגם בקרבנות עובר בכל שעה ולא רק בכל יום, לפי שאם אינו תלוי בהפסק לילה חייב בכל שעה שהיה יכול לקיים המצוה.

ובערוך לנר כתב, שלא אמרו עובר בכל שעה ושעה, משום שיש שעות שאינו עובר, כגון בלילה, וכגון קודם תמיד של שחר, ואחר תמיד של בין הערבים. ואף שיש גם ימים שאינו עובר כמו בשבת, מ"מ אמרו בכל יום ויום, כיון שברוב ימים עובר. אבל ברוב השעות אינו עובר, לפי שרוב שעות היום אינם ראויים לקרבנות, אבל בשעה הראויה לקרבנות אכן עובר בכל שעה ושעה.

ב. הניחא למאן דאית ליה כסדרן משכחת לה וכו'

פירש רש"י, שסובר כר"ש בחדא, שצריך כסדרן, וחולק בחדא, שר"ש אמר פעמים בג' פעמים בד' פעמים בה', ואם עובר בשנה בלא רגלים, לא שייך ד' וה'. ובערוך לנר הביא מהבעל המאור שחולק על רש"י, וסובר שאף אם ר"ש סובר שעובר בשנה בלא רגלים, אין זה אלא איסור עשה, אבל אינו עובר בלאו של כל תאחר אלא פעמים בג' וכו'.

והרשב"א האריך להשיג על הבעל המאור, שהסובר שעוברים בשנה בלא רגלים, אין כוונתו ללאו מכלל עשה, אלא ללאו של כל תאחר ממש. וראה בערוך לנר מה שפירש ודן בדברי בעל המאור.

ג. כדתני רב שמעיה וכו'

פירש רש"י, ומשכחת לה שנה בלא רגלים לרב שמעיה אם בשנה אחת היו שניהם מלאים, ואירע שבועות בו' סיון, והקדיש קרבן, ובשנה הבאה היו שניהם חסרים ואירע שבועות בו', שביום ו' סיון עובר בכל תאחר, כיון שעבר שנה בלא רגלים. והקשה הטורי אבן, שאפילו אם היה אחד מלא ואחד חסר בשנה ראשונה, ואירע שבועות בו' סיון, והקדיש